

povídání Dr. S-ě, že se pokládal postupem soudce a odpůrce za zaskočená, nebylo uváženo dále, zda a pokud lze ze článku čerpatí dojem, že mělo býti naznačeno, že odpůrcovu advokátovi šlo o útraty, když zažaloval zvláště druhou žalobou proti spoludlužníku druhou polovíci náhrady škody. Nebylo uvažováno, zda nejvyššímu soudu měla být učiněna výtku tím, že rozhodl teprve po půldruhém roce a že jeho názor je nemožný, zejména když se Dr. S. táže, jak nejvyšší soud odčiní křivdu.

Protože tedy napadené usnesení neuvádí důvody, proč neshledalo překročení dovolené kritiky, proč vývody Dr. S-ě považuje za věcné a ne za znevažující soudce, odpůrcova advokáta a rozhodnutí nejvyššího soudu, není rozptýleno podezření, že závadným článkem Dr. S. opustil meze, jež vyžaduje vážnost stavu a jeho povolání.

Čís. 199 dis.

Je sice povinností advokátovou, by háje stranu proti nároku jiného advokáta, posuzoval oprávněnost i výši nároku a použil k tomu bez obalu všech věcných důvodů; nesmí však sáhnouti k osobnímu snižování odpůrce advokáta a jeho práce.

Při střetu povinností hájiti klienta s ohledem na kolegu advokáta nesmí tento ohled jíti tak daleko, by bylo advokátovi bráněno, by neužil důvodů, které slouží k osvětlení věci, ba i ke kritice práce advokáta odpůrce; naopak nesrovnávalo by se ani s § 9 adv. ř. ani se ctí a vážností stavu, kdyby advokát ve sporu vlastní strany proti jinému advokátovi opomenul z důvodů stavovských obranné prostředky, jež jsou okolnostmi odůvodněny.

Mělo-li odvolání obviněného z výroku o vině částečně úspěch, nese náklady na řízení odvolací; k rozdělení povinnosti k náhradě útrat v první stolici není však důvodu, nevznikly-li pro jednotlivé části obvinění zvláštní útraty.

(Rozh. ze dne 14. května 1934, Ds II 1/34.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie jednak zamítl, jednak vyhověl odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 2. prosince 1933 s tím, že obviněný neponese případné náklady na kárné řízení odvolací.

Důvody:

Kárná rada shledala přečin ve výroku uvedený v těchto vývodech žalobní odpovědi obviněného: 1. že obviněný označil tvrzení Dr. Leopolda F-a, že došlo ke kupní smlouvě, jako nesprávná a připojil k tomu větu »nechceme užít jiného výrazu«; 2. že označil nárok Dr. Leopolda F-a za přemrštěně vysoký a přičítací se dobrým mravům, připojiv k tomu,

že taková kupní smlouva nalézá se v každém tištěném formuláři a čítá se za takovou kupní smlouvu a její provedení v pozemkové knize i s hotovými výlohami, jde-li o menší kupní cenu, na Slovácku obyčejně 80, nejvýše 200 Kč; 3. že označil nástin ze dne 17. ledna 1930, pořizený Dr. Leopoldem F-em tak, že není smlouvou, ani nástinem, ani punktací a že se stal jen »ut aliquid fecisse videatur«.

Netřeba se blíže obírat stanoviskem kárné rady, že Dr. F. měl nárok na odměnu 20.000 Kč a tím, zda řečený nástin hová požadavkům autonomnímu tarifu pro odměnu za kupní smlouvu. Soudy všech tří stolic odepřely Dr. F-ovi pravoplatně takovou odměnu, a lze jen poukázati na to, že se kárná rada postavila neprávem na stanovisko opačné a že vychází v důsledku toho z nesprávného předpokladu při posuzování cprávněnosti obrany, které použil obviněný.

Rozhodno je v podstatě jen, zda obviněný vybočil z mezí, které klade § 9 adv. ř. advokátu pro hájení nároků klientových. Zajisté je povinností advokátovou, aby, háje stranu i proti nároku jiného advokáta, posuzoval oprávněnost i výši nároku a použil k tomu bez obalu všech věcných důvodů. Ovšem k osobnímu snižování odpůrce advokáta a jeho práce advokát sáhnouti nesmí. Při střetu povinnosti hájiti klienta s ohledem na kolegu advokáta nesmí tento ohléd jíti tak daleko, by bylo advokátovi bráněno, by neužil důvodů, které slouží k osvětlení věci, ba i ke kritice práce advokáta odpůrce. Naopak nesrovnávalo by se ani s § 9 adv. ř. ani se ctí a vážností stavu, by advokát ve sporu vlastní strany proti jinému advokátovi opomenul z důvodů stavovských obranné prostředky, jež jsou okolnostmi odůvodněny.

Přihlíží-li nejvyšší soud na vývody obviněného s těchto hledisek, nemůže v nich, pokud jde o výroky, ad 1. a 2. shora uvedené spatřovati překročení mezí vytčených v § 9 adv. řádu ani poškození cti a vážnosti stavu.

K 1. Označení tvrzení o kupní smlouvě za nesprávné odpovídá stavu věci. Podle zjištění soudů ve sporu, nedošlo k dohodě, protože bylo vyhrazeno schválení firmy B., a tato firma smlouvu neschválila. Vedle toho neměl zástupce této firmy plnou moc ku sjednání kupní smlouvy ani k pověření advokáta jejím vypracování. Žádal-li Dr. F. odměnu, kterou autonomní tarif advokátní určuje za zhotovení kupní smlouvy a tvrdil, že o kupní smlouvě sepsal punktace, které podle § 885 obč. zák. vyžadují vedle hotovosti dohody také podpis stran, právem mohl poznačit obviněný tvrzení o kupní smlouvě a punktací k ní za nesprávné a nelze v použití neurčitého dodatku, že nechce užít ostřejšího výrazu, právě pro neurčitost shledati znevažování stavu a cti advokátovy.

K 2. Tvrzení obviněného v žalobní odpovědi, že nárok žalobcův je přemrštěný, má oporu v rozsudcích všech soudů o něm a v tom označení není také nic nevěcného ani nic, co by snižovalo práci advokáta. Užil-li pak obviněný v žalobní odpovědi ještě dále námitky, že požadování částky 20.000 Kč za to, co bylo vskutku vykonáno, tedy za pouhý nástin kupní smlouvy ještě nehotové, přiči se dobrým mravům, nelze ani k tomuto výrazu, hledí-li se naň v celé souvislosti, za které ho bylo

použito, vytýkati, že by se jím snižoval stav advokátský vůbec, a že by touto námitkou byly překročeny meze § 9 adv. řádu. Výrokem tím nebylo označeno jednání Dr. F-a osobně za nemravně, ale bylo označeno za příčící se slušnosti to, že advokát žádá za sepsání pouhého nástinu smlouvy stejnou odměnu jako se žádá za smlouvu již hotovou.

V této části bylo proto důvodnému odvolání obviněného vyhověti a podřadění uvedených výroků pod skutkovou podstatu kárného přečinu bylo pominouti.

Neshledáno však důvodným odvolání obviněného, pokud směřuje proti výroku, jímž byl uznán vinným kárným přečinem pro výrok pod 3. uvedený. Názoru kárné rady, že je nepřípustno označiti práci Dr. F-a spojenou s vypracováním nástinu kupní smlouvy po dlouhém vyjednávání výrazem »ut aliquid fecisse videatur« je přisvědčiti. Podle svého smyslu výraz ten poukazuje na určitou okolnost skutkovou, že totiž Dr. F. konal jen zdánlivé, nikoliv skutečné práce a podkládá se mu tak, že jen předstírá, jakoby nějakou práci vykonal, aby tím odůvodnil svůj nárok na odměnu. K takovému výroku neměl však obviněný příčiny, když bylo zjištěno, že sepsání tomu, byť snad formou nevyhovovalo předpisům o smlouvě (punktaci), předcházela 8hodinová konference se stranami; nebylo ho ostatně vůbec třeba k hájení práv mandanta obviněného. Poněvadž tím byla bezdůvodně a nemístně snižována vykonaná práce Dr. F-a, je ve výroku tom právem spatřovati zlehčování cti a vážnosti stavu. V tomto směru bezdůvodnému odvolání nebylo lze vyhověti.

Poněvadž odvolání obviněného z výroku o vině mělo částečný úspěch, bylo vysloviti, že obviněný neponese případné náklady na řízení odvolací. K rozdělení povinnosti k náhradě útrat v prvé stolici není však důvodu, poněvadž pro jednotlivé části obvinění nevznikly zvláštní útraty; tyto nese obviněný podle výroku kárné rady.

Čís. 200 dis.

Úplná voľnosť advokátova v obrane jeho poverovateľa (§ 52 adv. zák.) nedotýka sa platnosti trestných zákonov, najmä ustanovení o ochrane cti a nechráni ho pred následkami urážlivého vyjadrovania o verejnom žalobcovi. Z okolností, že strana, obvineným advokátom hájená, bola súdom sprostena obžaloby, nelze dovodzovať, že urážlivé vyjadrovanie bolo s hľadiska vecnej obhajoby potrebné.

(Rozh. zo dňa 16. mája 1934, Ds III 6/34.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej záležitosti, počatej pred disciplinárnym súdom advokátskej komory v Turčianskom Sv. Martine na základe návrhu žalobcu komory zo dňa 23. januára 1934 proti Dr. E. K-ovi, advokátovi v B., následkom odvolania, podaného štátnym zastupiteľstvom dňa 7. februára 1934 pod